

prism
ปริซึม

ภาคินัย

THE SHOES

รองเท้าอาถรรพ์

ของมือสองทุกชิ้นมีประวัติ อย่าลืมจัดตู้รองเท้าไว้ให้พร้อม
เตรียมยากล่อมประสาทไว้ใกล้ๆ เพราะ 'มัน' กำลังจะไปขอยู่กับคุณ!

“หลอกอย่างมูทะลุ ตามเค้าแบบไม่เว้นให้หายใจ
หลอนให้หวนนึกระวังระไว
ว่าเรามี ‘ของมือสอง’ อะไรไม่รู้ที่มามีไปของมันบ้างหรือเปล่า...”

– Itsjustanotherbook

“ความน่ากลัว ความหลอน บรรยากาศที่ไม่น่าไว้วางใจ
และการหักมุมอย่างร้ายกาจ!
คงเป็นนิยามของหนังสือเล่มนี้ได้ดีที่สุด
งัดเต็มคำกับบรรยากาศที่พาไปสู่ความน่ากลัว
สนุกทุกหน้าที่พลิกอ่าน แล้วคุณจะไม่ผิดหวังอย่างแน่นอน”

– จิตภา

“หนังสือเล่มนี้สนุกจนวางไม่ลง เดาตอนจบไม่ออก
รู้สึกถึงความน่ากลัวของมนุษย์มากกว่าที่จะกลัวผี
พอถึงบทสุดท้าย พี่แอมป์ก็มักจะทิ้งคำถามไว้ให้กับผู้อ่านเสมอ”

– พิชชาภา พิทยาวิสัย

“เรื่องนี้มีปมชวนลุ้นระทึกมากมาย อ่านง่าย สำหรับชวนติดตาม
พอหักมุมมาก็แทบจะเดาไม่ออกเลยละ
การตายของตัวละครทุกตัว เรียกได้ว่าโหด ดิบ หลอนสุดๆ
สนุกตามมาตรฐานของภาคินัย”

— อุ้มสม

prism
ปริซึม

The Shoes รองเท้าอาถรรพ์

ภาคินัย
เขียน

การอ่านดี้อรรถาพิสัสดน

The Shoes รองเท้าอาถรรพ์

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Prism Publishing

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8230-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณณาร • บรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามสุข

บรรณาธิการต้นฉบับ ต้องตา ตั้งชูวงศ์ • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปก กรวิทย์ ลินด์ • ออกแบบรูปเล่ม กุณศิรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ มนัสนันท์

พิสูจน์อักษร สิริรัตดา สุขทรัพย์, สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเชื่อเรื่องของมือสองมีวิญญาณตามติดหรือเปล่า
หรือคุณคิดว่ามันเป็นแค่สิ่งของที่ถูกส่งต่อกันเท่านั้น

ในโลกปัจจุบัน เทคโนโลยีก้าวไปไกลกว่ามนุษย์จะตามทัน
ความเชื่อเรื่องผีสาบค่อยๆ สูญหายไปตามกาลเวลา การแพทย์
ปัจจุบันมักอธิบายสิ่งลึกลับว่าเป็นเพียงภาพหลอน อย่างไรก็ตาม
ยังคงมีกลุ่มคนที่เชื่อในสิ่งเหนือธรรมชาติอยู่เสมอ เพราะพวกเขา
เหล่านั้นได้**ประสบ**เรื่องอาถรรพ์มากับตัว

The Shoes รองเท้าอาถรรพ์ เป็นเรื่องของตัวละคร
ที่เจอวิญญาณสยองกับตัวจนแม้แต่วิทยาศาสตร์ก็ไม่อาจช่วยได้
ภาคินัยจะเปลี่ยนมุมมองการซื้อของมือสองของคุณไปตลอดกาล
เมื่อรองเท้ามือสองที่ไม่รู้ว่าใครเคยเป็นเจ้าของนำหายนะมาสู่
ชีวิตของ**แพรว**

นับเป็นอีกครั้งที่ผลงานของภาคินัยจะพาทุกคนไปสัมผัส
กับ ‘ความมหัศจรรย์แห่งความตาย!’ เมื่อเจ้าของมาทวงคืน
ยามหลับหรือยามตื่นล้วนต้องระวัง ถ้าคุณพลาดพลั้ง วิญญาณ
ของ**มือสอง**ตนต่อไปอาจเป็นคุณ...

คำนำผู้เขียน

ของมือสองทุกชิ้นมีประวัติ...

เสื้อที่ซื้อมาเมื่อปีก่อน...ไม่ทันสมัยแล้วถูกโยนทิ้ง

นิตยสารที่เคยอ่าน...วันนี้เนื้อหาไม่อัปเดตเลยเอาไป

ซังกิโยขาย

ซีดีเพลงเก่าที่ฟังจนเบื่อ...ถูกนำไปขายทอดตลาด

รองเท้าเส้นสูงยี่ห้อหรูที่ตกเทรนด์...ไม่อยากใส่แล้ว
ก็จัดเก็บใส่กล่อง

เรื่องราวมากมายถูกส่งต่อด้วยของมือสอง

รวมถึง...ความตาย!

บอกตามตรงว่าผมเป็นคนไม่ชอบของมือสองนัก เนื่องจาก
ไม่ยากทราบ ‘ประวัติ’ ของมันว่ามีที่มาอย่างไร และใครเคยเป็น
เจ้าของมาก่อน ถ้าเจ้าของยังเป็น ‘คนมีชีวิต’ ก็คงไม่น่ากลัวอะไร
แต่ถ้าเจ้าของ ‘ไม่มีชีวิต’ ก็คงเป็นเรื่องน่าหนักใจไม่น้อย

แต่ที่น่าหนักใจที่สุดคงเป็นประเด็นที่ว่าเราไม่รู้ที่มาของมัน
ไม่รู้ว่ามันมาจาก ‘คนเป็น’ หรือ ‘คนตาย’ และผมก็เชื่อแน่ว่า
คงไม่มีใครอยากให้ ‘คนตาย’ มาเป็นคนบอกด้วยตัวเองว่า
เขาเคยเป็น ‘เจ้าของ’ ของสิ่งนี้มาก่อน

แต่ถ้าบังเอิญได้ ของที่เจ้าของไม่เต็มใจให้ มาครอบครอง
แล้ว...

ผมคงช่วยอะไรได้ไม่มาก
นอกเสียจากยื่นyakล่อมประสาทให้
และแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง
ที่เวลานบนโลกนี้ของคุณคงเหลืออีกไม่นาน...
เพราะ 'มัน' กำลังจะตามมา 'ทางแค่นี!'

อย่าลืมเช็คประวัติของมือสองก่อนซื้อทุกครั้งนะครับ

ภาตินัย

บทนำ - รูดบ

ภายใน ห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ เวลานี้มีดสนิท กระຈกทุกบาน ถูกปิดทับด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์อย่างลวกๆ รวากับผู้อยู่อาศัย ไม่ต้องการมองเห็นแสงสว่างหรือพบเจอผู้คนอีกแล้ว

เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ ทว่าหญิงสาวยังคงนั่งกอดเข่า อยู่ที่มุมห้องอย่างเงียบๆ ผมเฝ้าของเธอกระเซอะกระเซิง ขอบตาดำคล้ำเพราะอดหลับอดนอนมาทั้งคืน ตัวสั่นระริก รวากับลูกนกตกน้ำ สายตาจับจ้องไปที่ประตูห้องของตัวเอง อย่างหวาดกลัว กลัวมันจะเข้ามาหา กลัวสายตาของมัน กลัวเสียงฝีเท้าที่มันวิ่ง กลัว...กลัว...และกลัว

ที่ประตูไม้สักบานงามมีรอยข่วนจามอยู่หลายแห่ง ลูกบิดประตูบิ่นงอไม่ได้รูปทรง เศษไม้หลายต่อหลายชิ้น ถูกตะปูตอกปิดตายประตูบานนั้นเพื่อไม่ให้มันได้เข้ามา และคล้ายกับไม่ให้เธอได้ออกไปเช่นกัน

แสงไฟจากข้างนอกลอดผ่านเข้ามาทางช่องด้านล่างของ ประตู หญิงสาวที่นั่งคุดคู้ตาเหลือกทันที เธอรีบลุกไปหยิบ เทปกาummว้นโตที่อยู่ในห้องขึ้นมาแล้ววิ่งไปที่ประตู ก่อนจะดึง เทปกาummแล้วเอาไปปิดตรงช่องด้านล่างของประตูไม่ให้มีแสงสว่าง ลอดเข้ามาได้ กระทั่งภายในห้องมืดสนิท บรรยากาศโดยรอบ เงียบสงบจนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังไม่เป็นจังหวะ

หญิงสาวถอยกรูดเข้ามานั่งกอดเข่าตรงมุมเดิม ยังไม่วาย
สออสายตาไปทั่วห้องด้วยความหวาดกลัวในสิ่งที่มองไม่เห็น
ภาวนาขอให้มันกลับไปเสียที...

กลับไปเถอะ ฉันขอโทษ...ฉันกลัวแล้ว...ได้ยินไหม...
ฉันกลัวแล้ว!

เสียงเข็มนาฬิกาดังประสานกับเสียงลมหายใจพี๊ดพาด
ของหญิงสาว ความกลัวเริ่มก่อตัวมากขึ้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า
วิ่งไปมาหน้าห้อง หลายต่อหลายครั้งที่เธอเห็นเงาเล็กแหลมๆ
เสียดทะลุเพดานที่ปิดไว้ตรงช่องด้านล่างของประตูเข้ามา
ดวงตากกลมโตของมันเป็นเงาจับจ้องมองเธอพลางส่งเสียงหัวเราะคิกๆ
ราวกับสนุกเหลือเกินที่ได้เห็นหญิงสาวติดอยู่ในนี้...

ของมือสอง...

ใครกล้าจอง...ต้องเจอดี

ของมือสอง...เจ้าของอยู่ตรงนี้

ของมือสอง...คนจองไม่รักดี

ก็ระวังตัวไว้เถอะวันนี้...

อดีตเจ้าของอารมณ์ไม่ดี...กำลังจะมาทวงคืน!

เพลงจากน้ำเสียงของมันดังแผ่วมากับสายลม หญิงสาว
สะดุ้งสุดตัว เธอมีมือปิดหูสองข้างด้วยไม่ยากได้ยินอะไรทั้งนั้น
แต่ทว่าเสียงยังคงดังก้องอยู่ในโสตประสาทไม่ไปไหน

สิ้นเสียงเพลงจบ...ความเย็นยะเยือกก็มาเยือน!

ก๊อ...ก๊อ...ก๊อ...ก๊อ

เสียงรอนเท้ากระทบพื้นซีเมนต์ดังเป็นจังหวะ พร้อมกับ
เสียงหัวเราะแหลมสูงลอยเข้ามาในห้อง

จู่ๆ ประตูที่ถูกปิดตายก็เปิดออกอย่างแรง หญิงสาว
ถึงกับผงะ ส่งเสียงร้องลั่น ความกลัวแล่นเข้าสมอง สองมือ
งอหงิกอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้

แสงสว่างจ้าจากข้างนอกส่องเข้ามาในห้อง...

ใครคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น!

กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด...

1

วองมือสอง = วองเคยมียำวอง

ท่ามกลาง ความมืดยามค่ำคืน รถเก๋งสีเทาจอดนิ่งอยู่กลางสี่แยก รอบข้างเวลานี้เงียบสงบ มีเพียงแสงสว่างเล็กน้อยจากไฟข้างทางเท่านั้น กอหญาภาที่สูงท่วมหัวปลิวไสวไปตามแรงลมที่กระพือ เสียงฟ้าร้องครืนๆ ดังมาแต่ไกล คาดว่าอีกไม่นานฝนคงตกเป็นแน่

หญิงสาวนางหนึ่งนั่งหน้าอยู่หลังพวงมาลัยรถ สายตาของเธอดูปวดร้าวราวกับเพิ่งผ่านเรื่องเลวร้ายแสนสาหัสในชีวิตมา แต่ทว่าในแวตาทที่ปวดร้าวนั้นกลับแฝงความแข็งแกร่งและอาฆาตเอาไว้ด้วย หญิงสาวเฝ้าปากแน่น หันมองไปที่เบาะข้างตัว มีปิ่นกระบอกโตวางอยู่ตรงนั้น

แกทำให้ชีวิตของฉันทัง! ฉันทไม่ยอมพังคนเดียวแน่!

เมื่อคิดได้ดังนั้น หญิงสาวก็หันกลับไปจ้องเขม็งตรงทางข้างหน้า ก่อนจะใช้เท้าเหยียบคันเร่งจนมิด รอช้าไม่ได้ ความร้อนรุ่มบังคับให้เธอต้องรุดไปยังจุดหมายเพื่อปลิดชีวิตมัน

เสียงเร่งเครื่องอย่างแรงดังเพียงเลี้ยววินาทีก่อนจะพุ่งตัวออกจากสี่แยก ทันใดนั้นแสงไฟหน้าจากรถอีกคันก็สาดเข้ามา หญิงสาวตกใจหักพวงมาลัยหลบอย่างรวดเร็วด้วยความตื่นตระหนก ขณะพยายามบังคับพวงมาลัย ตัวเธอยังคงหมุนตัวเบรกไม่ทำงาน รถของเธอไปกระแทกกับกันชนของรถคู่กรณี

ก่อนจะพุ่งตรงไปยังเสาไฟฟ้าตรงหน้าแล้วชนโครมอย่างแรง จนเกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

เพียงอึดใจ ทุกอย่างก็เจียบสงบ รถคู่กรณีจอดนิ่งราวกับ คนขับกำลังใช้ความคิดอย่างหนักว่าจะออกมาดูเหตุการณ์ภายนอก ดีหรือไม่ แต่สุดท้ายรถคู่กรณีคันนั้นก็เร่งเครื่องอย่างแรงแล้ว ขับพุ่งตรงไปอีกทางเพื่อหลบหนีความผิด

กว่าหน่วยมูลนิธิกู้ภัยจะมาถึงที่เกิดเหตุเวลาก็ล่วงเลยไปมากโข **ว่าน** ชายหนุ่มนักศึกษาปริญญาโท ผู้มีจิตใจดีที่รับอาสาทำงาน มูลนิธิกู้ภัยตอนกลางคืนมาสองปีแล้ว เขาเป็นฝ่ายอาสา จัดตัวหญิงสาวออกมาจากซากรถ สภาพของเธอไม่น่าดูนัก ใบหน้าบวมเป่งและเขียวช้ำจนแทบจำเค้าโครงเดิมไม่ได้ แต่สำหรับว่านแล้วเขาเห็นสภาพศพแบบนี้จนชิน ชินเสียจนเริ่มปลง กับสังขารของมนุษย์

“เป็นสาวเป็นแล้วแท้ๆ ไม่น่าอายุสั้นเลย” **พื้น** หัวหน้า หน่วยกู้ภัยเอ่ยขึ้น

ว่านพยักหน้ารับ เธอคนนี้อายุน่าจะราวๆ ยี่สิบห้าปี

“เอ๊ะ มีปิ่นตกอยู่ใกล้ๆ ด้วยนี่ครับ” ว่านบอกก่อนจะ เอื้อมมือไปหยิบปิ่นกระบอกนั้นขึ้นมา เขาใช้ความชำนาญในการ เปิดลูกไม้ออกดู แล้วก็พบว่าข้างในบรรจุลูกกระสุนไว้เต็มแม็ก

ปิ่น...ลูกกระสุนเต็มแม็ก...ผู้หญิง...ไม่เข้ากันเลยสักนิด

“อาจจะเตรียมไปฆ่าใครก็ได้มั้ง อย่ามัวแต่โอ้อ้อเลย หาหลักฐานระบุตัวไปบอกทางบ้านของผู้เสียชีวิตซะ เฮ้อ... นี่เป็นเรื่องน่าล้าบากใจยิ่งกว่าดูศพและๆ เสียอีกนะ” พื้นบอก

ก่อนจะเดินออกไปเรียกวิทยุสื่อสารประสานงานกับรถลาก ให้มาลากขากรถออกจากบริเวณเกิดเหตุ ถ้าหากปล่อยเวลาไว้นานกว่านี้เหล่าบรรดาไทยมุงจะยิ่งมากขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างมากในการทำงานของพวกเขา

วานถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนเตรียมหาหลักฐานระบุตัวผู้เสียชีวิตเพื่อติดต่อกับทางญาติ และในขณะที่เขากำลังจะล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีนของศพผู้ตายเพื่อควานหากระเป๋าสตางค์ ทันใดนั้นร่างกายของหญิงสาวก็กระตุกขึ้นอย่างแรง ตาของเธอเบิกโพลงจนว่านสะดุ้งโหยงกระโดดออกห่างจากศพทันที

ดวงตากลมโตนั้นจ้องเขม็งมาที่วุ่นราวกับมีเรื่องอาฆาตต่อกัน!

วานสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะเดินตรงไปที่ศพหญิงสาวอีกครั้ง นึกภาวนาในใจว่าขอให้เธอไปสู่สุคติ ขณะใช้มือปัดเปลือกตาเธอเบา ๆ แต่ทว่าดวงตาของเธอยังคงเบิกโพลงไม่ยอมหลับลงง่าย ๆ เหมือนศพอื่น

คนโบราณเคยบอกไว้ ถ้าเกิดกรณีแบบนี้แสดงว่าศพอาจยังมีห่วงหรือมีสิ่งที่ยากจะทำแต่ไม่อาจทำได้ทันก่อนเสียชีวิต ซึ่งเขาก็ไม่รู้หรือกว่าจริงหรือไม่

ชายหนุ่มล้วงผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋ากางเกง เอาออกมาพับครึ่ง ก่อนจะนำไปปิดตาศพหญิงสาวไว้ แม้จะผ่านการเก็บศพมานานไม่ถ้วน แต่การต้องมาเจอศพนอนตาเบิกโพลงในขณะที่กำลังหาหลักฐานจากตัวนั้นไม่ใช่เรื่องที่น่าจะทำให้ชินได้

ชีวิตที่ดำเนินไปในแต่ละวันของ**แพรว**นั้นช่างน่าเบื่อหน่าย เสียเหลือเกิน ตอนเช้าต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่วันยังไม่โผล่ขึ้นขอบฟ้า ขับรถมาทำงาน ฝ่าการจราจรที่แสนจะติดขัด ราคาน้ำมันก็ขึ้นทุกวัน แต่ค่าแรงไม่ยกจะขึ้นตามค่าครองชีพ นี่ถ้าไม่คิดว่าเธอกำลังเรียนต่อปริญญาโทในวันเสาร์และอาทิตย์ เธอก็อยากจะกลับบ้านออกไปนอนชมไร่ชมนาฬิกาอาทิตย์ หรือบางทีอาจลาพักร้อนยาวๆ ไปเที่ยวพักผ่อนเพื่อชาร์จเบตตัวเองบ้าง

หญิงสาวใช้ช้อนเขี่ยข้าวแกงในจานไปมาด้วยอาการใจลอย ข้าวที่ร่วนซุยราวกับเม็ดทราย แกงไก่ที่น้ำใสราวกับไม่ใช่กะทิ ไม่ต้องเอ่ยถึงเนื้อไก่เพราะแทบจะมีแต่วิญญาณไก่ โชคดีว่าไก่โตกว่าไซ้ในกระต๋านิดเดียว ทั้งหมดในจานนี้ราคาสามสิบห้าบาทเยื่อ...อาหารแพงขึ้น แต่คุณภาพกลับแย่ลง

“ว่าไงยายแพรว มานั่งใจลอยอะไรตรงนี้ยะ คิดถึงवानเธอ” **ตอง**เพื่อนสาวคนหนึ่งเอ่ยทักก่อนจะนั่งลงข้างๆ ในเมื่อนั้นถือจานข้าวราดแกงมาด้วย

“จะบ้าเธอ มัวแต่คิดถึงกันก็ไม่ต้องทำอะไรกันพอดี”

“แล้วคิดอะไรอยู่ละ ข้าวปลาก็ไม่กิน เอ๊ะ หรือว่าอิมแล้วจันฉันขอไข่ชะ” พุดไม่ทันขาดคำ ตองก็ทำท่าจะตักไข่ดาวในจานของแพรวไป ดีที่แพรวใช้ส้อมจิ้มไว้ทันเสียก่อน

“น้อยๆ หน่อยยะ ฉันสั่งมายังไงก็ต้องกิน หมูนี้อ้วนของก็แพง ต้องประหยัด”

“เฮอะ ชึ่งก” ตองทำเป็นเซิดใส่

แพรวหัวเราะร่วนก่อนเอ่ยถาม

“ไม่กจะรวยเธอเยะ เออ เมื่อวานโทร.มามีอะไรเธอ

พอติดอยู่ร้านทำผมเลยไม่ได้รับ กว่าจะทำเสร็จก็ลืมไปแล้วว่าต้องโทร.กลับมาหาแก”

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่โทร.ไปมาเล่นๆ เออ นี่แก...วันนี้ฉันจะไปเดินตลาดนัดของมือสองตรงตลาดการบินไทย ไปด้วยกันไหม” ตองเอ่ยชวนพลางตักข้าวเข้าปากคำโต

“ดีเลย ฉันว่าจะเอารถไปเข้าอู่พอดี เมื่อคืนฉันไปเที่ยวกับฟุตบอลมา ไม่รู้เป็นอะไรมากหรือเปล่า เวลาสตาร์ทเสียงดังแปลกๆ ฉันแกไปเป็นเพื่อนฉันก่อนนะ แล้วค่อยนั่งแท็กซี่ไปเดินตลาดนัดกัน โอเคไหม” แพรวยื่นข้อเสนอ

“โอเคค่ะ” ตองตอบรับก่อนจะเหลือบตามองดูนาฬิกาที่ฝาผนังแล้วทำตาโตอย่างกับเห็นผี “ว้าย! จะบ้ายโมงแล้วรีบๆ กินก่อนเลย เดี๋ยวทำงานไม่ทัน ไอ้หัวหน้าจอมที่นั่งมาเนighbาลให้”

ว่าแล้วตองก็รีบตักข้าวกินด้วยความรวดเร็วจนน่ากลัวว่าจะล้นล้นติดคอ แพรวมองเพื่อนแล้วยิ้มช้า ก่อนจะก้มหน้าก้มตา กินข้าวเช่นกัน

หลังจากแพรวนำรถไปเข้าอู่ ช่างได้ทำการถอดเฉพาะส่วนของกันชนรถไว้เคาะและทำสี ทำให้หญิงสาวยังมีรถขับตามปกติ แพรวจึงขับรถพาตองย้อนกลับมาตลาดนัดของมือสองแถวตลาดการบินไทย

วันนี้เป็นเย็นวันศุกร์ จึงไม่น่าแปลกใจนักที่จะเห็นผู้คนมากมายมาเดินจับจ่ายซื้อข้าวของกันอย่างพลุกพล่าน

ร้านรวงถูกตั้งขึ้นอย่างง่าย ๆ ตามวิถีของตลาดนัด บางร้านตั้งโต๊ะ บางร้านปูด้วยผ้า บางร้านถ้าพอมีเงินหนอยก็เอาโครงเหล็กทำเป็นหลังคาเพื่อกันแดดและฝน แต่นั่นไม่สำคัญเท่าสินค้าที่นำออกมาขาย เพราะสิ่งของเหล่านั้นต่างหากที่จะเป็นจุดดึงดูดลูกค้าให้มาจับจ่ายที่ร้าน

“โอ๊ย...ตาลายไปหมด นั่นก็สวย นี่ก็ใช่ โน่นก็เหมาะกับหญิงสาวสุดเซ็กซี่อย่างนั้น อยากได้ๆ” ต้องทำท่าดีด้าเมื่อเห็นเสื้อผ้าสวยๆ ที่แขวนไว้น่าลายนักช็อป

“อยากได้ก็ซื้อสิ”

“นั่นแหละปัญหา อยากได้แต่ไม่มีปัญญาซื้อ โอ๊ย...เซ็งเซม็ด เดี่ยวไปอ่อนขอให้แฟนซื้อให้ดีกว่า ว่าแต่แกถอะไม่ซื้ออะไรเธอ” ตองเอ่ยถาม

แพรวส่ายหน้า เธอไม่อยากได้ของอะไรที่ฟุ่มเฟือยในช่วงเศรษฐกิจแบบนี้ อยากเก็บเงินไว้จ่ายค่าน้ำมันรถดีกว่า นี่ยังไม่รู้เลยว่าค่าซ่อมกันชนหน้ารถจะต้องเสียเงินสักเท่าไร

“จ้ะไปหาอะไรกระแทกปากกันดีกว่า ส้มตำไหม แค่นี้ก็แซ่บปากแล้ว นะ...ไปกัน” ว่าแล้วตองก็จูงมือแพรวฝ่าฝูงชนเพื่อเดินไปยังร้านส้มตำอันเป็นเป้าหมาย

แต่เหมือนมีอะไรมาดลใจของแพรวอย่างแรง!

เมื่อสายตาของหญิงสาวเลื้อยไปเห็น ‘รองเท้าส้นสูงสีแดงสด’ วางเด่นเป็นสง่าอยู่บนชั้นวางรองเท้า ปกติแล้วเธอไม่ใส่รองเท้าสีแดงและไม่เคยคิดจะใส่ แต่ช่างน่าแปลกเหลือเกินที่รองเท้าสีแดงคู่นี้มีแรงดึงดูดอย่างมหาศาล เป็นแรงดึงดูดที่ทำให้แพรวต้องหยุดเดินในทันที

“เดี๋ยวยายตอง”

“อะไรเหอ”

ไม่ทันได้ตอบคำถาม แพรวก็ลากตองเดินไปที่ร้านขายรองเท้าตรงหน้าด้วยหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ สายตาจับจ้องรองเท้าคู่นั้นราวกับอยากเป็นเจ้าของและไม่ต้องการให้ใครคว้าไปก่อนที่เธอจะเดินถึง

รองเท้าสีแดงคู่นั้นยังตั้งเด่นเป็นสง่าท่ามกลางรองเท้าอีกหลายสิบคู่ แพรวพุ่งตรงไปหยิบรองเท้าสีแดงคู่นั้นขึ้นมาชื่นชมด้วยแวตาคือประกาย

ความรู้สึกแบบนี้คืออะไรกันนะ... เธอไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลย

“สนใจคู่นี้เหอคะน้อง” คนขายหน้าตาสะสวยเอ่ยถาม แพรวพยักหน้ารับ ยังไม่อาจละสายตาจากรองเท้าคู่นั้น

“สวยมากเลยนะคะ เพิ่งเข้ามาเมื่อวาน นี้นิ่งใหม่ ๆ อยู่เลย เจ้าของคงใส่แค่ไม่กี่ครั้ง พี่ไปเดินในห้างเมื่อวันก่อนยังเห็นวางโชว์ในร้าน...อย่าเอ็ดไปนะคะ ราคาจริง ๆ เหยียบสองหมื่นนะ” คนขายพูดพลางจิบปากจิบคอเชียร์แพรวสุดฤทธิ์ ขณะที่หญิงสาวทำเพียงแค่อึ้งรับ ไม่ได้สนใจฟังคุณสมบัติที่คนขายกล่าวอ้างเลยสักนิด

“แกชอบเหอยายแพรว” ตองเอ่ยถาม

“อืม...ชอบมาก” แพรวตอบด้วยรอยยิ้มเป็นประกาย

“แต่มันมันสีแดงนะแก แกจะเอาไปใส่ที่ไหน ที่สำคัญจะใส่ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ไหนลองดูก่อนสิ” เพื่อนสาวแนะนำ

แพรวจึงวางรองเท้าคู่สวยลงก่อนจะบรรจงสวมเข้าไป

ปรากฏว่ามันพอดีเป๊ะ

“โอ้...พอดีเลยคะน้อง รับเลยไหมคะ”

“เท่าไรคะพี่” แพรวเอ่ยถามขณะกำลังจ้องมองเท้าของตัวเองในกระจกเงาบานเล็กๆ ที่มีไว้ส่องเวลาลูกค้าลองรองเท้า

“อู๊ย...ไม่แพงเลยคะคุณน้อง พี่ขายสองพัน ยังไงต่อรองกันได้”

“อะไรนะคะ! สองพัน! พี่คะ นี่ของมือสองนะคะ หลักร้อยก็พอม่ั้ง” ทองอุทานเสียงดังพลางตาโตด้วยความตกใจ

แม่ค้ายิ้มรับก่อนจะตอบข้อสงสัยของลูกค้า

“ของมือสองก็จริงคะ แต่คุณน้องดูสิคะว่าสภาพมันไม่ต่างจากของมือหนึ่งเลยสักนิด ที่สำคัญ เป็นของแบรนด์เนมรุ่นที่ยังมีวางขายอยู่ในห้าง ราคานี้พี่ว่าหาซื้อที่ไหนไม่ได้แล้วนะคะ”

“โอ๊ย...ถึงจะสวยแค่ไหน ใหม่แค่ไหน แต่แพงขนาดนี้ก็ไม่เอาหรอกคะ” ทองเบ้าปากกำลังจะจูดเพื่อนให้เดินออกจากร้าน

แต่แล้วแพรวก็นั่งขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ตกลงคะ เอาคู่นี้”

“ได้เลยคะคุณน้อง”

คนขายตอบรับด้วยรอยยิ้มกว้าง ขณะที่แพรวถอดรองเท้าออกแล้วส่งให้คนขายนำไปใส่กล่อง ต้องมองหน้าเพื่อนแล้วขมวดคิ้วด้วยความสงสัยไม่น้อย ปกติแพรวไม่ใช่คนที่ชอบซื้อของราคาแพงแบบนี้

“แจะบ้าไปแล้วหรอ นันมันสองพันบาทเลยนะ”

“ไม่ได้บ้าหรอก แต่มันสวยถูกใจฉันจริงๆ นานๆ ที่ให้รางวัลกับตัวเองบ้างคงไม่เป็นไรม่ั้ง” แพรวบอกพลางยิ้มกว้าง

ส่วนเพื่อนสาวได้แต่ทำหน้าย่น
นี่เพื่อนฉันจริงหรือเนี่ย!

เสียงเพลงจากนักร้องวงโปรดถูกขับขานผ่านเครื่องเล่นซีดี
ในรถยนต์ของแพรวเพื่อช่วยให้บรรยากาศไม่วังเวงจนเกินไป
หญิงสาวร้องคลอเบาๆ อย่างอารมณ์ดี ยิ่งเมื่อได้หันไปเห็นกล่อง
รองเท้าสวยที่วางไว้ข้างตัวก็ยิ่งทำให้เธอยิ้มกว้างอย่างไม่มีเหตุผล
อยากจะกลับถึงบ้านเร็วๆ จะได้ลองรองเท้าคู่นี้

ในขณะที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ อยู่ นั่น เสียงโทรศัพท์
มือถือก็ดังขึ้นชัดเจน หวะ แพรวเอื้อมมือไปกดเบาเสียงเพลง
ก่อนจะกดรับสายผ่านทางหูฟัง

“ว่าไงคะหวาน อยู่ไหนเนี่ย” หญิงสาวเป็นฝ่ายถามขึ้นก่อน
“อยู่ที่บ้านครับ คุณนี่คงไม่แวะไปหานะ พี่ที่หน่วย
โทร. มาบอกว่ามีเหตุไฟไหม้แถวบางนาต้องไปช่วย แพรว
ไม่ต้องรอนะ กินข้าวได้เลย” ว่านบอกผ่านทางโทรศัพท์
ชายหนุ่มคบหากับหญิงสาวมาได้ร่วมสองปีแล้วตั้งแต่เริ่มเรียน
ปริญญาโทด้วยกัน

“โอเคค่ะ ยังไงก็อย่าหักโหมมากนะคะ พรุ่งนี้เช้าก็ต้อง
ทำงานอีก เตียนนอนไม่พอ”

“ครับ งั้นแค่นี้ก่อนนะครับแพรว อ้อ เมื่อตอนเย็น
เจอไอ้โด้งแถวฟิตเนส มันบอกว่าเห็นแพรวเอารถไปเข้าอู่
รถเป็นอะไรหรือ” ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

แพรวหุบยิ้มทันที

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พอดีเมื่อวานเกิดอุบัติเหตุ

นิดหน่อย กันชนหน้าเลยบุบ แล้วก็เสียงแปลกๆ ดังเวลาขับ แต่เอาไปเข้าอู่แล้ว ช่างเขาบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่ออดกันชนไว้ที่อู่ให้เขาเคาะให้เข้าที่ เสียงที่ดังตอนขับก็จะหายไปเอง อย่างตอนนี้ก็ไม่มีเสียงอะไรแล้วนะคะ”

“ดีแล้ว ยังไงแพรวก็ขับรถดีๆ นะ อย่าประมาท ผมเป็นห่วง”

“ขอบคุณค่ะ ว่านรีบไปเถอะ แพรวไกลจะถึงบ้านแล้ว ไว้เจอกันค่ะ”

หญิงสาวดวงสายแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดินะที่เธอไม่ได้เป็นอะไรมาก ไม่อย่างนั้นว่านคงโกรธเธอแน่ๆ เขาเป็นห่วงเรื่องการขับรถของเธอมาก เพราะเธอมักเผลอหลับในอยู่บ่อยๆ นั่นก็เพราะเธอต้องตื่นตอนเช้ามืด กว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ร่างกายโหยหาการพักผ่อนมากเป็นพิเศษ แฟนหนุ่มจึงมักโทร.มาสอบถามเรื่องการเดินทางอยู่เสมอ ด้วยเป็นห่วงว่าเธอจะเป็นอะไรไป ช่างเป็นคนรู้ใจที่น่ารักจริงๆ

ผ่านไฟแดงตรงหน้าไปก็จะถึงหมู่บ้านของเธอแล้ว หมู่บ้านซานเมืองที่แสนจะห่างไกลจากที่ทำงาน ในแต่ละวันเธอต้องใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงในการเดินทางจากบ้านไปที่ทำงาน หลายคนถามเธอว่าทำไมไม่ย้ายไปอยู่ที่ใกล้ๆ แพรวเองก็เคยคิดอย่างนั้น แต่เธออยากเก็บเงินมากกว่า ทาวน์เฮาส์หลังนี้เป็นของญาติห่างๆ ที่ไม่มีคนอยู่ การมาอาศัยอยู่ฟรีก็ดีกว่าต้องไปเสียค่าเช่าแพงๆ ให้กับคอนโดที่แคบเท่ารูหนูในเมือง

หญิงสาวขับรถมาเทียบจอดตรงหน้าบ้าน ก่อนจะลงมาไขกุญแจประตูรั้วเพื่อนำรถเข้าไปจอด เสียงสุนัขบริเวณนั้นพากันเห่าหอนเสียงดังจนแพรวชนลुकซู

“ไอ้พวกหมาบ้า...อยู่มาร้อยวันพันปีไม่เคยเห่าเคยหอนวันนี้ก็ยังไม่หอนใส่ ทำราวกับเธอเป็นคนแปลกหน้าไปเสียได้

“ไป...” แพรวเอ่ยปากไล่ก่อนจะหันไปมองรถของตัวเองความรู้สึกชนลुकชนันเกิดขึ้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว แสงไฟหน้ารถส่องเข้าที่ตาของหญิงสาวจนไม่สามารถมองเห็นได้ว่ามี ‘อะไร’ เป็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ในรถ

หัวใจของแพรวเต้นระล่ำ หายใจแรงเสียงจนได้ยินเสียงฟัดฟาดของตัวเอง

ใครนะ...ใครเข้าไปนั่งในรถของฉัน!

หญิงสาวกำมือแน่นเพื่อข่มสติของตัวเองไม่ให้เทลิดไปเสียก่อนจะเดินช้า ๆ ตรงไปที่รถ แสงไฟหน้ารถยังสว่างจ้าจนทำให้แสบตาไปหมด แต่นั่นไม่ได้ทำให้แพรวรู้สึกว่าการมีแสงไฟทำให้น่ากลัวน้อยลง ตรงกันข้าม มันกลับเพิ่ม ‘ความน่ากลัว’ ของการมองกระจกตรงหน้ารถมากขึ้นไปอีก

เงาสีดำยังนั่งอยู่ตรงนั้น แพรวตะโกนถามซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าใคร แต่ไม่มีคำตอบ เสียงเครื่องของรถยนต์ยังคงดังกระหึ่มพอๆ กับเสียงหัวใจของหญิงสาวที่เต้นแรงไม่เป็นจังหวะเช่นกัน

แต่ครั้นเมื่อแพรวเดินไปถึงที่นั่งข้างคนขับจริงๆ กลับพบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีเงาของสิ่งอื่นใด หญิงสาวถอนหายใจเอือกใหญ่อย่างโล่งอก อาจเป็นเพราะแสงไฟหน้ารถทำให้เกิดเงาบูบวบต่างๆ ขึ้นมา บวกกับเสียงหมาเห่าหอน

เลยทำให้คิดเพื่อเจอไปกันใหญ่

นึกได้อย่างนั้น แพรวก็ฮัมเพลงเบาๆ แล้วขึ้นรถ ก่อน
จะขับเข้าไปจอดในบ้านเหมือนอย่างเคย

โดยไม่รู้เลยว่า...เธอกำลังพา 'มัน' เข้าไปอยู่ในชีวิตเสียแล้ว!

ภายในทาวน์เฮาส์สองชั้นถูกตกแต่งแบบง่าย ๆ ตามประสาคนโสด
ที่อยู่เพียงลำพัง หญิงสาววางข้าวของลงบนโต๊ะกินข้าวที่ถูกใช้
เป็นโต๊ะเนกประสงค์ หลังจากนั้นก็รีบหยิบเอารองเท้าส้นสูง
สีแดงคู่สวยออกจากกล่องขึ้นมาชื่นชมอย่างรักใคร่ ก่อนจะบรรจุ
สวมมันอีกครั้ง

เหม...มันช่างพอดีกับเท้าของเธอเสียจริง

ที่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ขนาดเต็มตัว แพรวยืนหันซ้าย
แลขวาดูเท้าของตัวเองที่สวมรองเท้าสีแดงคู่นั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า
อย่างไม่มีเบื่อ เรียกว่าของเธอแม้ไม่ได้สวยเหมือนนางแบบ
ในนิตยสาร แต่พอสวมรองเท้าคู่นี้เข้าไปกลับดูสง่างามอย่าง
น่าประหลาด

แต่แล้วจู่ๆ ไฟก็ดับลงอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แพรวร้องกรี๊ด
ขึ้นมาด้วยความตกใจ แต่แค่เพียงฮึดใจเดียว ไฟก็สว่างขึ้น
เสียงโทรทัศน์จากทาวน์เฮาส์ห้องข้างๆ ดังแว่วมา พอทำให้
หญิงสาวใจชื้นได้ ให้ตายสิ เธอไม่ชอบเวลาไฟดับตอนกลางคืน
เลย ดินะที่อยู่ในกรุงเทพฯ ไม่อย่างนั้นคงต้องรออีกนาน

หญิงสาวก็มอมองรองเท้าอีกครั้งแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่
พลางจินตนาการว่า ถ้าใส่รองเท้าคู่นี้กับชุดทำงานที่ใส่ประจำ
จะเป็นอย่างไร

และทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้นมองเงาส่วนบนของตัวเอง หญิงสาวก็ถึงกับผงะแทบสิ้นสติ เมื่อเห็นใบหน้าอันเขียวช้ำ บวมเป่งของใครสักคนอยู่ตรงนั้น เลือดที่ไหลออกมาจากจมูก และปากเอ่อล้นราวกับท่อประปาแตก ดวงตาอันกลมโตถลน ออกมานอกเบ้าอย่างอาฆาตแค้น

แพรวร้องกรี๊ดลั่นก่อนจะทรุดตัวลงกับพื้น เอาสองมือ ปิดตาด้วยความตื่นกลัว ความเย็นเยือกโอบล้อมรอบกาย ราวกับจะกลั่นแกล้งให้หวาดกลัวมากขึ้นไปอีก เนื้อตัวสั่นระริก ราวกับลูกนกตกน้ำ

หญิงสาวพยายามเรียกสติของตัวเองให้กลับมา จากนั้น ค่อย ๆ ลดมือลงจากใบหน้าแล้วจ้องไปที่หน้ากระจกเงาอีกครั้ง ทว่าไม่พบสิ่งผิดปกติอื่นใดนอกจากเงาของตัวเอง

“บ้าจริง ตาฟาดเธอเนี่ย” เธอบ่นกับตัวเองก่อนจะก้ม มองรองเท้าคู่สวยแล้วถอดมันออก นำใส่กล่องเก็บเข้าตู้รองเท้า พรงนี้เธอจะใส่มันไปทำงาน...

แพรวฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีขณะอาบน้ำ เมื่อเรียบร้อยแล้วก็เข้านอนแต่หัววัน พรงนี้เธอจะตื่นแต่เช้ามาเลือกชุดสวย ให้เข้ากับรองเท้าคู่นั้น

หญิงสาวทิ้งตัวลงบนที่นอน ปิดโคมไฟตรงหัวเตียง ห่มผ้าฉนวนผืนโต หลับตาลงอย่างผ่อนคลาย เหนื่อยเกินไปแล้ว วันนี้...

ภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ หญิงสาวผมยาวในชุดทำงานสีครีม นิ่งอยู่หน้ากระจกเงา เธอแปรงผมเบา ๆ อย่างเชื่องช้า ดวงตาของเธอดูเลื่อนลอยราวกับคนไร้ชีวิตชีวา เหมือนกับสะกดคำว่า ‘ความสุข’ ไม่เป็น

ตัดภาพไปที่ออฟฟิศแห่งหนึ่ง หญิงสาวเดินก้มหน้าเข้ามา ไม่สบตาใคร เพื่อนร่วมงานที่นั่งประจำโต๊ะต่างหันมองเธอแล้ว หัวเราะราวกับเห็นตัวตลก บางคนก็หันไปเมาท์กับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ขณะที่หญิงสาวได้แต่ก้มหน้างู๋ ๆ เดินไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง

ทันทีที่ก้นแตะถึงเก้าอี้ เสียงเฮลั่นของทุกคนในออฟฟิศ ก็ดังขึ้น เธอสะดุ้งเฮือก หันไปมองรอบข้างอย่างงงงันว่าเกิดอะไรขึ้น

“ฮ่า ๆ ๆ ยายหวานฉ่ำราดเวย์” เสียงของ **รวิน** ดังขึ้น เป็นต้นเสียง ทุกคนปรบมือเฮลั่นราวกับเห็นเป็นเรื่องสนุก

หวาน ลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที ก่อนจะเอียงหน้าหันไปดู กระโปรงของตัวเองที่บัดนี้เปียกชื้นเป็นวงด้วยน้ำที่ถูกราดไว้บนเก้าอี้ เธอจึงคว้ากระดาษทิชชูแล้วเดินหายเข้าไปในห้องน้ำอย่างเงียบ ๆ

ภายในห้องน้ำ หญิงสาวยืนมองเงาของตัวเองในกระจก สีหน้ายังนิ่งเฉยราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาวในสิ่งที่เกิดขึ้น

“ยายหวานโดนไอ้พวกนั้นเกล้งอีกแล้วละสิ แกนะแก... บอกแล้วว่าให้สู้พวกมันกลับข้าง เอาแต่ยอมแบบนั้นก็โดนพวกมันเกล้งอยู่เรื่อยนะสิ” **ต้นหอม** บอกพลางหยิบกระดาษทิชชูมา

ช่วยเช็ดน้ำที่กระโปรงออกให้

“ไม่เป็นไรหรอก ชินแล้ว” หวานบอก ขณะที่ต้นหอม
ส่ายหน้าอย่างระอา

“แกมันก็เป็นเสียอย่างนี้”

“คุณก้องมาหรือยัง” หวานเอ่ยถามต้นหอม

“ยัง เห็นว่าวันนี้จะเข้าสาย นี้นายหวาน แกยังไม่เลิกค
กับคุณก้องอีกหรือ รู้ก็รู้ว่าเขามีแฟนแล้วก็ยังไปยุ่งอยู่ได้
ระวังเถอะ ลักวันแฟนเขาจะมาเทออก” ต้นหอมบอก

“ก็รววันนี้มันอยู่เหมือนกัน อยากเห็นว่าใครคือผู้หญิง
ที่โชคติดคนนั้น” หวานพูดพลางสบตาต้นหอม เพื่อนสาวจึงขอตัว
ออกจากห้องน้ำไป

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นตอนตีสี่สี่สิบห้า แพรวสะดุ้งเชือกลุกขึ้น
จากที่นอน พยายามตั้งสติและคิดทบทวนความฝันของตัวเอง
น่าแปลกใจเหลือเกิน ทำไมทุกอย่างดูเหมือนจริงราวกับว่าเธอ
อยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย

สงสัยเราคงจะเหนื่อยเกินไปจริง ๆ

แพรวสะดุ้งตื่นเพื่อเรียกสติให้กลับคืนมา กำลังจะ
ก้าวเท้าลงจากเตียงนอน ทันใดนั้นเธอก็ล้มคะมำลงกับพื้น
อย่างไม่เป็นท่า แล้วก็ต้องตาโตเมื่อเห็นว่าเท้าของตัวเองเวลานี้
สวมรองเท้าส้นสูงสีแดงที่เพิ่งซื้อมาเมื่อวานอยู่

จะบ้าเหรอ นี่เธอเพ้อถึงขนาดละเมอใส่รองเท้านอน
ได้ยังไงกัน!

และนั่นเป็นคำถามที่ค้างคาใจของหญิงสาว...

แพรวมาถึงที่ทำงานตั้งแต่เช้า หญิงสาวนั่งทำหน้านิวคิ้วขมวด
อยู่ที่โต๊ะทำงานของตัวเองพลางใช้ช้อนคนแก้วกาแฟไปมาด้วย
อาการเหม่อลอย จู่ๆ ตองก็โผล่เข้ามาทัก ทำเอาหญิงสาวตกใจ
จนเกือบร้องกรี๊ดออกมา

“เป็นอะไรของแก นิ่งเหม่อใจลอยไปถึงไหนแล้วเนี่ย
อย่าบอกนะว่าทะเลาะกับว่านมา” ตองเอ่ยถามก่อนจะนั่งลงข้าง
เพื่อนสาว

“ไม่ใช่ แต่เมื่อคืนฝันแปลกๆ เลยรู้สึกเพลีย เหมือน
นอนไม่พอนะ”

“เหมือนกัน”

“แกก็ฝันแปลกๆ เหมือนกันหรือ” แพรวตาโต
ตองส่ายหน้าปฏิเสธ

“เปล่า มัวแต่นอนดูซีรีส์เกาหลีกับแฟนจนดึกนะ
เฮ้อ...กว่าจะชุดตัวเองออกจากเตียงได้แทบแย่ อย่าเพลอไปดู
เซียวนะแก จะติดหนึบราวกับติดยาบ้าเลยละ” ตองบอกพลาง
หัวเราะร่วนก่อนจะสังเกตเท้าของเพื่อน “อ้าว ไหนว่าจะใส่รองเท้า
คู่ใหม่มาอวด”

“ยังไม่ค่อยมีอารมณ์นะ ไว้มีอารมณ์แล้วจะใส่มาให้ดูนะ”
แพรวบอกก่อนจะลุกขึ้นถือแก้วกาแฟไปล้าง ขณะที่ตองมองตาม
แล้วขมวดคิ้ว

“ใส่รองเท้าต้องมีอารมณ์ด้วยแฮะ แปลกจริงเพื่อนฉัน!”

2

ความกลัวส่งเสียง

หลังจาก ครุ่นคิดทั้งวันจนไม่เป็นอันทำงาน ตอนเย็นแพรวจึงโทร.เรียกวานให้ออกมากินข้าวเป็นเพื่อน เพื่อจะได้ปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

“คิดมากไปหรือเปล่าครับ อาจจะทำงานมาแล้วรู้สึกเหนื่อยๆ เพลียๆ หรือดูละครมากไปก็ได้ล่ะ” ชายหนุ่มบอก ขณะที่ทั้งคู่กำลังนั่งกินอาหารกันอยู่ที่บ้านประจำ

แพรวพยักหน้ารับ...อาจจะจริงอย่างที่วานบอกก็ได้

“คะ สงสัยช่วงนี้คงพักผ่อนน้อยไปหน่อย แล้ววานล่ะได้พักบ้างหรือเปล่า หมู่นี้เห็นออกไปกู้ภัยทุกคืนเลย” แพรวเอ่ยถามแฟนหนุ่มด้วยความเป็นห่วง

วานเลยยิ้มกว้างเพื่อให้หญิงสาวสบายใจ

“พักสิครับ ช่วงนี้กลางวันก็นอนอย่างเดียว งานการก็ไม่ได้ทำนี่นา แพรวห่วงตัวเองเถอะ ทั้งทำงาน ทั้งขับรถไหนดเสาร์อาทิตย์จะต้องเรียนปริญญาโทอีก ต้องหาเวลาพักบ้างนะครับ เดี่ยวร่างกายรับไม่ไหว”

“คะ” หญิงสาวตอบรับ

“สบายใจขึ้นหรือยังครับ หรือคืนนี้จะให้ผมไปนอนเป็นเพื่อนไหม” เขาเสนอตัว

“ไม่ต้องหรอกค่ะ คืนนี้วานต้องไปช่วยพี่ตันอีกไม่ใช่หรอ”

“โกรธผมหรือเปล่าที่ไม่ค่อยได้ใส่ใจดูแลแพรวเหมือนคู่รักคู่อื่น” ชายหนุ่มทำหน้าวิตกไม่น้อย เขาทุ่มเทให้กับงานของมูลนิธิกุ๊ยกัยจนแทบไม่มีเวลาทำหน้าที่แฟนที่ดีสำหรับแพรวเลย น้อยครั้งที่พาเธอไปเที่ยวหรือดูหนังสักเรื่อง

“ไม่โกรธหรอกค่ะ ภูมิใจเสียด้วยซ้ำที่เห็นท่านทำตัวเป็นประโยชน์กับสังคม”

คำตอบของหญิงสาวทำให้ท่านใจชื้นขึ้น ชายหนุ่มมองหน้าแพรวอย่างซึ่งใจ ก่อนจะเลื่อนมือไปกุมมือของหญิงสาวไว้

แพรวกลับถึงบ้านเมื่อเวลาสามทุ่มกว่า สำหรับแถบชานเมืองในเวลานี้ผู้คนต่างปิดบ้านเงียบกันหมดแล้ว เหล่าบรรดาสุนัขในหมู่บ้านพากันเห่าหอนส่งเสียงต่อกันเป็นทอด ๆ ตั้งแต่เห็นรถของแพรวเข้ามาจอดในบ้าน ทำให้หญิงสาวเริ่มรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา...เห่าบ้าอะไรจริงจัง!

เสียงไซกัญแจประตูบ้านดังขึ้นเพียงอึดใจ แล้วประตูไม้มะค่าก็เปิดออก หญิงสาวควานหาสวิตช์เพื่อที่จะเปิดไฟ แต่ยังไม่ทันได้กดเปิดก็รู้สึกเหมือนมีมือเย็น ๆ มาประกบมือของเธอไว้ หญิงสาวชักมือกลับทันทีโดยอัตโนมัติด้วยความตกใจ

แล้วจู่ ๆ ไฟในบ้านก็เปิดพื้ขึ้นมา รอบข้างเงียบสงัดภายในบ้านที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายยังคงเหมือนเดิม ไม่มีอะไรผิดแปลกไปจากเมื่อก่อน

นอกเสียจากตู้รองเท้าที่เปิดอ้า และรองเท้าส้นสูงสีแดงที่วางตั้งอยู่ด้านนอก

อะไรกัน! ฉันเก็บมันเข้าตู้ไปแล้วตั้งแต่เมื่อเช้านี้นา!

แพรวเริ่มใจเสีย สายตาที่เคยมองรองเท้าคู่นั้นด้วยความรักใคร่กลับแปรเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัว ความเงิบรอบข้างเป็นเหมือนเข็มที่ทิ่มแทงให้เธอรู้สึกปวดร้าวไปถึงกระดูกอย่างไม่เห็นเหตุผล มันเงิบ...เงิบเสียจนแทบไม่ได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเองด้วยซ้ำ

เธอเดินช้าๆ ตรงไปที่รองเท้าคู่นั้น ลังเลที่จะหยิบขึ้นมาเก็บใส่ตู้รองเท้า แต่ในเมื่อไม่มีทางเลือก หญิงสาวจึงค่อยๆ หยิบมันขึ้นมาแล้วนำไปวางไว้ในตู้รองเท้า

ทันใดนั้นเสียงกุกกักก็ดังขึ้น ตู้รองเท้าสั่นไหวราวกับมีชีวิต แพรวถอยกรูดออกมาทันที สายตาจับจ้องด้วยความตื่นกลัว

อยู่ๆ ตู้รองเท้าก็เปิดออกอย่างแรง หญิงสาวร้องกรี๊ดลั่นราวกับคนเสียสติ รองเท้าส้นสูงสีแดงกึ่งตลกออกมาจากตู้พร้อมๆ กับ...

เมียว...

เสียงของแต้ม แมวสีสวาดพันธุ์ไทยของแพรวร้องดังพอหญิงสาวได้ยินก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมอง เห็นเจ้าแมวตัวแสนขี้นั่งอยู่หน้าตู้รองเท้า ก่อนที่มันจะเดินเข้ามาคลอเคลียขาของผู้เป็นนาย หญิงสาวถอนหายใจอย่างโล่งอกแล้วยิ้มขึ้นมา

“ถึงว่า...รองเท้ามันจะกึ่งตลกออกมาเองได้ยังไง เจ้าแต้มนี่ทำฉันตกใจหมด” แพรวหันไปตำหนิแมวก่อนจะลูบหัวมันด้วยความรักใคร่ “หิวใช่ไหม...ไป...เดี๋ยวเทอาหารให้นะ”

แพรวบอกก่อนจะลุกขึ้นเดินไปหยิบรองเท้าส้นสูงสีแดง

เก็บเข้าตู้ แล้วเดินหายเข้าไปในครัวอย่างอารมณ์ดี
สงสัยเราจะคิดมากไปจริง ๆ

เสียงละครโทรทัศน์ถูกเปิดทิ้งไว้เป็นเพื่อนเวลาอาบน้ำเหมือน
ทุกวัน แพรวไม่ชอบความเงียบ การมีเสียงโทรทัศน์หรือ
เสียงวิทยุเป็นเพื่อนช่วยทำให้เธออุ่นใจขึ้น และยังช่วยทำให้
คลายความกลัวได้ ทั้งจากคนด้วยกัน หรือแม้แต่กระทั่งสิ่งที่
มองไม่เห็น...

ห้องน้ำขนาดเล็กไม่ใหญ่นัก แต่มีอ่างอาบน้ำช่วยทำให้
แพรารู้สึกดีทุกครั้งที่ได้นอนแช่น้ำอุ่นให้ร่างกายได้ผ่อนคลาย
กลิ่นเทียนหอมที่จุดอยู่ไม่ไกลจากอ่างช่วยทำให้บรรยากาศดีขึ้น
อย่างน่าอัศจรรย์

หญิงสาวหลับตาพริ้ม เงยหูฟังเสียงนางเอกละครกำลัง
ร้องหม่ร้องไห้หลังจากถูกตัวโกงตบตีต่อหน้าพระเอก แม้เธอ
จะไม่ใช่นางเอก แต่การเปิดมันไว้เป็นเพื่อนก็พอจะทำให้
ซึมซับเรื่องราวของมันเข้าไปในหัวได้โดยไม่รู้ตัว

ละครน้ำเน่า...แต่ก็สนุกดีแฮะ

ในขณะที่หญิงสาวกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่ นั่น พลัน
เสียงจากโทรทัศน์ก็เงียบไปเสียเฉย ๆ ก่อนจะตามมาด้วยเสียง
ปิดประตูห้องนอนของเธอเบา ๆ หญิงสาวสะดุ้งเฮือก รีบลุกขึ้น
จากอ่างอาบน้ำทันที สวมเสื้อคลุมให้มิดชิดแล้วค่อยเดินออก
จากห้องน้ำด้วยความระมัดระวัง

มีคนเข้ามาปิดโทรทัศน์ในห้องของเธอ

ใครกัน...หรือว่าจะเป็นขโมย!

เมื่อคิดได้อย่างนั้น แพรวจึงหันซ้ายหันขวาหาอาวุธคู่กาย เพื่อจะเอาไว้ป้องกันตัว เมื่อเห็นร่มที่แถมมาจากตอนไปฝากเงิน ที่ธนาคารวางพิงไว้ตรงมุมห้อง จึงหยิบมันขึ้นมาถือให้ถนัดมือ ก่อนจะเปิดประตูห้องนอนแล้วเดินออกไป

ชั้นล่างของบ้านมืดสนิทเพราะไม่ได้เปิดไฟ บ้านได้บ้านเวลานี้ช่างน่ากลัวเหลือเกิน แพรวค่อยๆ ก้าวย่องลงไปด้วยความระมัดระวัง ความมืดมิดทำให้ทุกอย่างรอบตัวดูน่าสะพรึงไปเสียหมด

“ใครนะ...” แพรวตัดสินใจเอ่ยถามไปในความมืด

ไม่มีเสียงตอบกลับ

“รีบออกไปจากบ้านฉันซะ ไม่อย่างนั้นฉันจะโทร.แจ้งตำรวจ”

หญิงสาวชูษณะก้าวเท้าจากบันไดขั้นสุดท้ายลงพื้นบ้านชั้นล่าง เธอหันมองรอบข้างอย่างระแวงทั้งๆ ที่มองไม่เห็นอะไรเลยสักนิด แพรวกำลังจะเอื้อมมือไปเปิดไฟ แต่แล้วอยู่ๆ ก็มีมือเย็นเฉียบมาโอบเอวของหญิงสาวไว้

แพรวสะดุ้งเฮือก หันไปใช้ร่มตีที่ศีรษะของ ‘ใครคนนั้น’ อย่างแรงทันที

“โอ๊ย... แพรว ผมเอง”

เสียงของชายหนุ่มที่แสนคุ้นหูทำเอาแพรวถึงกับสะดุ้งรีบหันไปเปิดไฟ แล้วก็เห็นว่าล้มลงกับพื้น เลือดไหลเต็มใบหน้า

“ว๊าน!”

หลังจากทำแผลให้วานเรียบร้อยแล้ว แพรวก็อดตำหนิชายหนุ่ม ไม่ได้ที่ชอบเล่นอะไรบ้า ๆ ในขณะที่จิตใจของหญิงสาวช่วงนี้ไม่ค่อยจะปกติ

“ดิฉันที่ไม่เป็นอะไรมา สมน้ำหน้า” หญิงสาวทำเสียงดูใส่แฟนหนุ่มของเธอ

“ก็ผมอยากเซอร์ไพรส์แพรวนี่นา...” วานทำเสียงอ่อน

“ก็เล่นเข้ามามิด ๆ แบบนี้ ใครจะไปคิดว่าเป็นวานละ แล้วไหนจะไปช่วยพี่ต้น ไม่ไปแล้วเหอะ” หญิงสาวเอ่ยถาม

“พอดีพี่ต้นโทร.มายกเลิก ผมเป็นห่วงแพรว เห็นว่าเมื่อเย็นกินข้าวไปนิดเดียวเลยซื้อบะหมี่ปูเจ้าอร่อยมาฝาก ไม่นึกว่าจะเจอคำขอบคุณเป็นร่มฟาดหน้าอย่างนี้”

แพรวมองหน้าแฟนหนุ่มอย่างซึ่งใจก่อนจะกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณมากค่ะ งั้นเดี๋ยวแพรวเอาไปใส่จานให้นะ วานรอตรงนี่แหละ”

แพรวหายเข้าไปในครัวชั่วอึดใจ ก่อนจะออกมาที่โต๊ะอาหารพร้อมกับบะหมี่ปูสองถ้วย

“แล้วนี่มายังไง ทำไมไม่ได้ยินเสียงรถเลย”

“นั่งแท็กซี่มาครับ ช่วงนี้ไม่ค่อยอยากขับรถเอง รู้สึกเพลีย ๆ นะ” ชายหนุ่มบอก

“ดีแล้วค่ะ” หญิงสาวคิบบะหมี่ขึ้นกิน พลันนึกบางอย่างขึ้นมาได้จึงพูดขึ้น “บ้านเจียบจ้ง ถ้าปกติแพรวอยู่คนเดียวก็จะเปิดทีวีทิ้งไว้ นี่ดีที่วานมาอยู่เป็นเพื่อนคุย อ้อ...ขอบคุณนะค่ะที่เข้าไปปิดโทรทัศน์ให้”

วานขมวดคิ้ว

“อะไรนะครับ...ปิดโทรทัศน์”

“ก็ที่วานเข้าไปปิดโทรทัศน์ในห้องนอนของแพรวไงคะ
กลัวเปลืองไฟละสิ” หญิงสาวว่าก่อนจะก้มหน้ากินมะเหมี่ยว

ว่านกลืนน้ำลายลงคอ มองหน้าแฟนสาวแล้วพยายาม
ทำหน้าที่เป็นปกติที่สุด

...เขายังไม่ได้เดินขึ้นไปข้างบนบ้านเลยด้วยซ้ำ ที่สำคัญ
เขาไม่เคยคิดจะปิดโทรทัศน์ในห้องของแพรว เพราะรู้ว่าหญิงสาว
กลัวความเงียบ...

แล้วมันเป็นฝีมือของใครล่ะ

หลังจากอ่านขอตัวกลับคอนโด แพรวก็จัดแจงล้างถ้วยล้างชาม
จนเสร็จ ก่อนจะเดินขึ้นไปบนห้องนอนอย่างอารมณ์ดี เธอรู้สึก
สบายใจอย่างบอกไม่ถูก การได้รู้ว่าตัวเองไม่ได้อยู่คนเดียวในโลก
มันเป็นอย่างนี้เอง...หญิงสาวคิดในใจ

แพรวทิ้งตัวลงบนที่นอนอันหนานุ่ม เอื้อมมือไปดับไฟ
ที่หัวเตียง ก่อนจะค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงอย่างอ่อนล้า หวังว่า
พรุ่งนี้ทุกอย่างจะดีขึ้น...

ความผันแปรต่างๆ เริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง เป็นเรื่องราวที่แจ่มชัด
ราวกับเธออยู่ในเหตุการณ์นั้นอย่างใกล้ชิด

แพรวไม่รู้หรือกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน...

รู้เพียงแต่ว่าเธอเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังเดินเข้ามาใน
ออฟฟิศเหมือนเมื่อก่อน ทุกสายตาส่งจ้องมองมาที่หญิงสาวคนนั้น
ด้วยสีหน้าดูแคลนอย่างเห็นได้ชัด หญิงสาวก้มหน้างุ้มๆ เหมือน
ไม่อยากสบตาใครเลยสักคน

“มาแล้วว้ย นางใช้เต้าไต่เพื่อให้ได้ไต่เต้า ฮ่าๆๆ”

เสียงของรวินหัวโจกร้องขึ้นมาด้วยที่ท่าสะใจอย่างบอกไม่ถูก เสียงหัวเราะครืนของเพื่อนดังประสานกันด้วยความสนุกสนาน แต่หวานไม่โต้ตอบ เธอนั่งลงที่โต๊ะทำงานของตัวเองอย่างเงียบๆ

จะไปตอบโต้ได้อย่างไรกัน...ในเมื่อมันเป็นเรื่องจริง!

“เงียบ เพราะไม่มีอะไรจะเถียง”

เสียงของแก้วฝ่ายบัญชีเอ่ยขึ้น ก่อนจะเดินมายืนข้างๆ โต๊ะของหวานแล้วบ้วนปากใส่

“เธอนี่มันน่าขยะแขยงเสียจริง หน้าของเธอมียางอายบ้างไหม หรือว่ามีแต่ยางหน้าด้าน แต่จะว่าไปโรคนี้รักษาไม่ยากหรอกนะ ลองไปซื้อครีมทาसन้ํามาทาที่หน้าสักพักก็คงจะดีขึ้นเอ๊ะ หรือจะทำให้หน้าหนากว่าเดิมกันแน่!”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีกครั้ง ขณะที่หวานนั่งก้มหน้าหญิงสาวกำมือแน่นจนเล็บแทบจะจิกเนื้อเป็นแผล ความคับแค้นใจสุมรวมกับเปลวเพลิงที่พร้อมจะเผาผลาญทุกสิ่งทีขวางหน้าเพียงแค่วเวลา

แล้ววันนี้ก็มาถึง...

21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เวลาเที่ยงคืนครึ่ง

ตามทางเดินยาวๆ ของแพลตฟอร์มในเมืองหลวง รองเท้าสีแดงที่สวมอยู่บนเท้าแห้งๆ ของใครคนหนึ่งเดินอย่างเชื่องช้า แสงไฟที่ติดๆ ดับๆ ชวนให้บรรยากาศน่าวังเวงมากขึ้น เสียงรองเท้ากระทบกับพื้นซีเมนต์ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ก๊อ...แก๊ก...ก๊อ...แก๊ก

ทุกครั้งทีหญิงสาวก้าวเดิน เหมือนมีดที่กรีดลงบนผิวหนัง
เสียงรอนเท้าคู่นั้นช่างน่าสะพรึงเสียนี่กระไร

ที่หน้าห้อง 8506

ประตูไม้สีขาวยปิดสนิท ในห้องนอนนั้นมีดสนิทเนื่องจาก
ได้เวลาที่เจ้าของห้องจะนอนพักผ่อนแล้ว หญิงสาวเจ้าของ
รองเท้าสีแดงเกาะประตูห้องอย่างเชื่องช้า แต่ทว่าหนักแน่น
เสียงดังต๊อบ...ต๊อบ...ราวกับเธอกำลังระบายความคับแค้นผ่าน
การกระทำนั้น

ก้าวเดินฉิวเฉียดออกมาเปิดประตู เธอขยี้ตาเบาๆ มอง
หน้าแขกผู้มาเยือนยามวิกาล เมื่อเห็นคนตรงหน้าแล้วก็ได้แต่
ตาเหลือก อ้าปากค้างจนแทบจะร้องกรี๊ดออกมา แต่ไม่ทันได้
ทำอย่างที่ใจคิด หญิงผู้มาเยือนก็ผลักแก้วเข้าห้องอย่างรวดเร็ว
จนเธอตั้งตัวไม่ติด

ประตูไม้ปิดสนิท ไม่มีเสียงร้อง ไม่มีเสียงเอะอะโวยวาย
ทุกอย่างเงียบสงบ

เพียงอึดใจเดียว ประตูไม้บานนั้นก็เปิดออก หญิง
ผู้มาเยือนก้าวเท้าออกจากห้องช้าๆ เสียงรอนเท้าสันสูงสีแดงดัง
กระทบพื้นซีเมนต์ดังก๊อ...แก๊ก...ก๊อ...แก๊ก ผ่านไปจนลับตา
และไม่อาจได้ยินเสียงนั้นอีกแล้ว...

21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2550 เวลาเที่ยงคืนสี่สิบห้านาที

ตาย 1

เสียงนาฬิกาดังขึ้นตอนตีสี่สี่สิบห้านาที แพรวสะดุ้งเหือกจากที่นอน เหวื่อโหมกกายราวกับเพิ่งเดินผ่านทะเลทรายอันร้อนระอุมานานนับชั่วโมง เธอหอบหายใจเหนื่อย ความแปลกใจและตกใจวนเวียนอยู่ในสมองจนลึบสนไปหมด

มันคือความฝันใช่ไหม แถมยังเป็นความฝันที่ต่อเนื่องมาจากเมื่อวาน เป็นไปได้ด้วยหรือที่ใครคนหนึ่งจะฝันเรื่องเดียวกันติดกันถึงสองคืน!

หญิงสาวนั่งต้งสติอยู่บนเตียงนอนราวลิบนาที่จึงรีบลุกขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว อยากระบายเรื่องราวอันน่าพิลึกพิลั่นให้ใครสักคนฟัง เพื่อจะทำความเข้าใจความสับสนในจิตใจของเธอดีขึ้นมาบ้าง

แสงสีทองเริ่มจับปลายขอบฟ้า...สายแล้ว...เพราะฝันบ้าๆนั้นทีเดียว หญิงสาวบ่นในใจขณะที่ใช้มือเปิดตู้รองเท้าออก ยังไม่ทันจะได้กวาดตาเลือก สายตาก็เลื้อยไปเห็นรองเท้าสีแดงคู่นั้นตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่ด้านใน

จะไม่น่าแปลกเลยสักนิด ถ้าวางเท้าคู่นั้นไม่เปื้อนเศษดินราวกับเธอใช้มันไปแล้ว ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยใส่ออกจากบ้านเลย แม้แต่ครั้งเดียว!

ตกลงเกินไปแล้ว...

หญิงสาวคว้ารองเท้าคู่นั้นที่ใกล้มือที่สุดขึ้นมาสวมแล้วรีบออกจากบ้านโดยเร็ว ความรู้สึก 'ไม่ปลอดภัย' ส่งกลิ่นรุนแรงขึ้นทุกวัน หลังได้รองเท้าสีแดงคู่นั้นมา

รองเท้ามือสอง...

กว่าจะมาถึงบริษัทก็จวนเจียนได้เวลางานแล้ว แต่นั่นไม่ได้ทำให้แพรวกังวลใจแต่อย่างใด เธอรีบไปลากตองเพื่อนรักออกมาคุยเรื่องสำคัญที่ต้องการคำปรึกษาจากใครสักคน

“เป็นอะไรของแก ยายแพรว ทำท่าทางลึกลึกลับเหมือนเห็นผิอย่างนั้นแหละ” ตองเอ่ยถามพลางจ้องหน้าเพื่อนด้วยความสงสัย

“ฉันอาจจะเห็นผีจริง ๆ ก็ได้ แกจ่ารองเท้าคู่ที่เราไปซื้อด้วยกันได้ไหม ฉันว่ามันแปลกๆ”

“แปลกยังไงเธอ”

“ฉันฝันแปลก ๆ มาสองคืนแล้ว แถมยังฝันติดกันเป็นเรื่องเป็นราวเสียด้วย จริง ๆ นะแก...ฉันว่าต้องมีอะไรแปลก ๆ เกี่ยวกับรองเท้านั้น” แพรวบอกด้วยน้ำเสียงละล้าละลัก

“ใจเย็น ๆ ก่อนนะแก เป็นเพราะแกเครียดเกินไปหรือเปล่า”

“ไม่ะ ฉันไม่ได้เครียด เกิดเรื่องแปลก ๆ ตั้งแต่ได้รองเท้าคู่นั้นมาจริง ๆ”

“อย่างนั้นเธอ...” ตองทำหน้าครุ่นคิด “ฉันก็ไม่วู้หรอกนะว่าผีหรือวิญญาณมันมีจริงหรือเปล่า แต่ถ้าหากแกไม่สบายใจเถียงนี้เราเอารองเท้าคู่นั้นไปทิ้งที่วัด แล้วกรวดน้ำแผ่ส่วนบุญส่วนกุศลไปให้เขา ของมือสอง...บางที่เจ้าของเขาอาจจะหวงก็ได้ แกจะได้สบายใจขึ้น...ดีไหม”

แพรวพยักหน้ารับ ยิ้มทั้งน้ำตาแล้วกอดเพื่อนไว้อย่างต้องการที่พึ่ง

สองสาวพากันโอดงานออกมาตั้งแต่ก่อนถึงเวลาพักกลางวัน เพื่อจะออกไปทำธุระตามที่นัดแนะกันไว้ แพรรมีอาการไม่ค่อยดี บ่นว่าปวดหัว ซึ่งอาจเป็นเพราะความเครียดและพักผ่อน ไม่เพียงพอ ต้องจึงอาสาเป็นคนขับรถให้เพื่อน

แพรรววดกัลลวหนักมากจนไม่กล้าแม้แต่จะเข้าบ้าน ของตัวเอง ต้องจึงต้องเป็นฝ่ายเดินเข้าบ้านและหยิบรองเท้า ส้นสูงสีแดงที่อยู่ในตู้รองเท้าออกมา หญิงสาวจ้องมองรองเท้า แล้วก็ต้องขมวดคิ้วด้วยความสงสัย เพราะรองเท้ายังอยู่ใน สภาพใหม่เอี่ยม ไม่มีร่องรอยของเศษดินอย่างที่แพรวเล่าให้ฟัง แต่ก็คงไม่มีประโยชน์ที่จะไปบอกเล่าหรือถามเอาความกับเพื่อน ในเมื่อแพรวปักใจเชื่อไปแล้วว่ารองเท้าคู่นี้เป็นรองเท้าผีสิง

“เอามันมาหรือยัง” แพรวถามเสียงลั่นในขณะที่เพื่อน ก้าวขึ้นมาตรงที่นั่งคนขับ ตองพยักหน้ารับ

“อยู่ท้ายรถ แกไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวเราก็จะเอามันไปที่ ings แล้ว”

“รีบๆไปเถอะ ฉันกลัว”

ที่แพลตฟอร์มนี้มีไทยมุงจำนวนมากยื่นออกันอยู่หน้าห้อง 8506 โดยมีเจ้าหน้าที่มูลนิธิและตำรวจกำลังช่วยกันพิสูจน์ศพของ หญิงสาวคนหนึ่งที่ยายอย่างน่าสยดสยองอยู่ภายในห้อง

เมื่อเวลาราวแปดนาฬิกาของเช้าวันที่ 21 พฤศจิกายน มีคนได้ยื่นเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากหญิงสาวเจ้าของ ห้อง 8506 เสียงนั้นเยือกเย็นและโหยหวนจนเพื่อนห้องข้างๆ ต้องรีบมาเคาะประตูเรียกและพยายามจะเข้าไปช่วย แต่ทว่า

ประตูถูกล็อกกลอนจากข้างในทำให้เปิดเข้าไปไม่ได้

เสียงร้องยังคงดังถี่ขึ้นเรื่อยๆ จนคนในแฟลตพากันมายืนมุงดูเหตุการณ์ ยามประจำแฟลตจึงตัดสินใจพังประตูเข้าไปแล้วสิ่งที่ทำให้ทุกคนต้องผงะ นั่นก็คือสภาพศพของหญิงสาวที่ถูกแขวนไว้กับข้อห้อย ซึ่งการถูกจับแขวนนั้นไม่ได้แขวนแบบปกติ แต่เป็นการแขวนแบบห้อยหัวลงกับพื้น ผมยาวเปียกชุ่มไปด้วยเลือดของเธอทิ้งตัวลงมาตามแรงโน้มถ่วงของโลก ใบหน้าของศพถูกเย็บอย่างแน่นหนาด้วยเอ็นตกลาเข้าที่ปาก จมูก และดวงตาทั้งสองข้าง

นั่นจึงเป็นปริศนาว่าเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงของใคร

ในเมื่อปากของเธอถูกเย็บปิดสนิท มือทั้งสองข้างก็ถูกมัดที่สำคัญ เธอน่าจะเสียชีวิตไม่นานหลังถูกฆาตกรรม...

ชุมชนชาวแฟลตจึงพากันโຈะจັນไปทั่ว โดยเฉพาะกับเพื่อนข้างห้องที่ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ เมื่อเห็นสภาพศพตรงหน้าก็ถึงกับเป็นลมล้มพับไปทันที

ข่าวการตายของแก้วขึ้นหน้าหนึ่งตรงกรอบเล็ก ๆ ในหนังสือพิมพ์ทุกหัว

“เป็นศพที่แปลกประหลาดที่สุดตั้งแต่เคยเห็นมาเลย” พี่ต๋นเอ่ยขณะยื่นมองตำราวจนิตเวชถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐานว่าตนเองก็พยายกหน้าเห็นด้วย

“พี่ว่ามันเป็นฆาตกรโรคจิตหรือเปล่า”

“แบบนี้ถ้าไม่โรคจิตก็ไม่รู้ว่าจะเรียกอะไรแล้ว ก็ได้แต่

ภวานขออย่าให้มีศพที่ตายพิลึกพิลั่นแบบนี้อีกเลย”

**พี่ต้นถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วมองสภาพศพตรงหน้า
อย่างเวทนา...**

ขออย่า

แพรว ไม่รู้ว่าใครเคยเป็นเจ้าของรองเท้ามือสองที่เธอซื้อมา
รู้เพียงว่าหลังจากได้มาครอบครอง ชีวิตของเธอก็**ไม่ปกติ**อีกเลย
ทุกครั้งที่หายใจเข้า...เหมือนได้ยินเสียงแห่งความเศร้าโศกมาจับสายลม
ทุกครั้งที่หายใจออก...เหมือนได้ยินเสียงใครพร่ำกระซิบบอกถึงความแค้น
ในยามที่หลับตานอน...เหมือนมีคนมาหนุนหมอนใบเดียวกับเธอ
ในยามที่ลืมตาตื่น...เหมือนได้ยินเสียงสะอื้นแผ่วเบาอยู่ข้างกาย

มีเพียง**วุ่น**แฟนหนุ่มของเธอเท่านั้นที่เชื่อในสิ่งที่แพรวเล่า
และแม้ว่าเขาจะพยายามช่วยหาทางออกด้วยการพาเธอหนีไปให้ไกล
แต่**มัน**กลับยังคงวนเวียนอยู่ใกล้ๆตลอดเวลา

กระทั่ง**ความลับ**จาก**คนตาย**ถูกถ่ายทอดสู่**คนเป็น**
สิ่งที่แพรวได้เรียนรู้ก็คือ...อย่าเชื่อใน**สิ่งที่เห็น**
เพราะเธออาจจะมีโอกาสได้**ชื่อ**ว่า**คนเป็น**อีกไม่นาน!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8194-8

9 786161 881948

Cover Design: Kraize,
Illustration: RanuthTong

265 บาท